

— Ο Βασιλεύς απέδεδθη τὴν πρόσκλησιν τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐλθούσης ἐνταῦθα ἐπιτροπῆς τῶν Ἑρμοπολιτῶν ἵνα παρευθεῖ εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μισαοῦλη. Τὴν ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων θὰ ὀρίσῃ προσεχῶς.

— Δαπάναις τοῦ δήμου Κερκύρας ὁ ἀνεγερθῆ ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μαν.ζάρου μεγαλοπρεπῆς μνημεῖον, ἐφ' οὗ θὰ τεθῆ καὶ ἡ προτομὴ τοῦ μελοποιοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ ὕμνου.

— Γενομένων τῶν ἀρχαιρευσιῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἐμφυλῶσεως τῆς Ἐθνικῆς βιομηχανίας ἐξελέχθησαν πρόεδρος ὁ κ. Δεϊμέζης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ἀν. Χρηστομάνος, γραμματεὺς ὁ κ. Ν. Χλωρὸς καὶ ταμίαις ὁ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τοιοῦτος κ. Γ. Ν. Πιλάθιος.

— Πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Φιλελευθερευτικῆς ἐταιρίας ἐξελέθη ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν κ. Νικηφόρος Καλογεράς.

— Ἐν Σύρῳ κατὰ τὴν θέσιν Μάλια, ἄνωθεν τῶν Ταλάντων, ἐξεχώσθη τάφος τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐν αὐτῷ εὐρέθησαν σπλεγγί, δύο κεράμεια ἀγεία βαρβαρίου τέχνης καὶ ὅσα τινα. Τὰ εὐρεθέντα κατατέθησαν εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον τῶν Κυκλάδων.

— Κατεδαρισθέντος τοῦ τεύχους τοῦ ἐν Βώλῳ φρουρίου εὐρέθησαν ἐντετειχισμένοι ἐν αὐτῷ αἱ ἐπόμενοι μόνον ἀρχαιότητες. Κορμὸς ἀνδριάντος, οὗ τὸ πρόσθιον μέρος ὅλον εἶναι ἀποκεκρυσμένον, ἀνάγλυφον τετρασυσμένον, ἐν ᾧ κορμὸς γυναικὸς, καὶ πλὴν τούτων μία στήλη.

— Ἀπενεμήθη ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τῶν ἵπποτῶν τοῦ Σωτήρος εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς φιλοσοφίας ἐν Βερολίῳ κ. Ed. Zeller, ὁ δ' ἀργυροῦς εἰς τὸν κ. Φερδινάνδον Βένδερ, συγγραφεὰ Ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς γραμματολογίας καὶ μελοποιῶν τῶν χορικῶν τραγῳδιῶν τινῶν τοῦ Σοφοκλέους.

— Ἐν τῇ θέσει «Παιδόκαστρο» τοῦ χωρίου Ἐπίδου τοῦ δήμου Δύμης, ὑπάρχει ἀρχαῖον κτίριον ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ χρησιμότητος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον οἱ χωρικοὶ ἐξήγον κατ' ἔτος λίθους, πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῶν οἰκιῶν τῶν. Ἀφαιρεθέντων καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀρκετῶν λίθων τοῦ ἐρείπιου, εὐρέθησαν ὑπ' αὐτοὺς εὐάριθμοι ἐκ μαρμάρου κίονες καὶ λίθοι διαφόρων λελαξευμένοι. Ὁ ἀστυνόμος Δύμης διέταξε τὴν παύσιν πάσης περαιτέρω ἀνασκαφῆς καὶ εἰδοποίησε τὴν Νομαρχίαν.

ΔΕΞΙΚΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον φυλλάδιον σελ. 33 — 64 περιέχον τὰ ἄρθρα Ἀβουλία—Ἀγγλικὴ γραμματολογία καὶ πῖνακα διπλοῦν ἐν παραρτήματι ὑπὸ τὸν τίτλον ἄρθρα καὶ ἀρθροθεσίαι. Ἐκ τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τούτῳ ἄρθρων ἀναγράφομεν δύο τινὰ ὡς δεῖγμα τοῦ τρόπου καθ' ὃν περιληπτικῶς ἐκτίθενται :

Ἄβυδος, πόλις κατὰ τὰ παράλια τῆς μικρασιατικῆς Μυσίας ἐν τῷ στενοτάτῳ μέρει τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέτανε τῆς Σησοῦ. Ἡ πόλις ἀναφέρεται ἤδη ἐν τοῖς ὀμηρικῶς ποιήμασιν ὡς κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἀσίου. Κατοικηθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ θρακίων ἤκμασεν ἐξελληνισθεῖσα ὑπὸ Μιλησίων ἀποίκων.

Ἐν Ἀβύδῳ ἐπεθεώρησε τῷ 480 π. Χ. ὁ Ξέρξης τὸν παμπληθῆ περσικὸν στρατὸν πρὸ τῆς εἰς τὴν Εὐρώπην διαβάσεως καὶ διέθη ἔπειτα τὸ στενόν, ὅπερ τότε εἶχε πλάτος 1300 περίπου μέτρων, ἐπὶ δύο παμμεγίστων γεφυρῶν αἵτινες κατεσκευάσθησαν δι' ἐπτακοσίων περίπου πλοίων. Τῷ δὲ 411 π. Χ. συνεκροτήθη παρὰ τὴν πόλιν ταύτην, ἥτις εἶχεν ἀποστῆ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ναυμαχία, καθ' ἣν ὁ Ἀθηναϊκὸς στόλος ὑπὸ τῶν Θρασύβουλον καὶ Θράσυλον ἐνίκησε τοὺς Λακεδαιμονίους ὑπὸ τῶν Κλέαρχον, μετ' ὀλίγον δ' ἐν δευτέρᾳ ναυμαχίᾳ ἐνίκηθησαν οἱ Πελοποννήσιοι καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Τῷ 201 π. Χ. ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου Γ' μετὰ γενναίαν ἀντίστασιν, τῷ δὲ 188 π. Χ. ὑπετάχθη εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς βυζαντικῆς βασιλείας ἡ Ἀβυδος ἐξηκολούθησε νὰ ἔχῃ ἱκανὴν σημασίαν διὰ τὴν στρατιωτικὴν αὐτῆς θέσιν, καὶ πολλάκις ἐχρησίμωσεν ὡς σταθμὸς ἢ ἀρετηρία στόλων καὶ στρατευμάτων, τῷ δὲ 989 ἐπολιορκήθη ὑπὸ τοῦ Φωκᾶ ὡς καὶ τῷ 1093 ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Ἀνῆκε δὲ κατὰ τοὺς βυζαντικαίους χρόνους εἰς τὸ θέμα τὸ λεγόμενον τοῦ Οὐζικίου, καὶ ἦτο ἔδρα μητροπόλεως. Καὶ μετὰ τὴν εἰς τοὺς Τούρκους ὑποδούλωσιν διετήρησε τὸ ὄνομα τῆς Ἀβύδου τὸ χωρίον τὸ κατέχον τὴν θέσιν αὐτῆς,

ἐν ᾗ σώζονται καὶ εἰσέπια τῆς ἀρχαίας πόλεως. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀβυδὸν, ἧς οἱ κάτοικοι ἐκαχίζοντο διὰ τὸ φιλήδονον αὐτῶν καὶ τὴν φλυαρίαν, ἀναφέρεται καὶ ὁ θρύλος περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἐν τῇ πόλει οἰκούντος Λεάνδρου πρὸς τὴν ἐν Σησωτῷ Ἰέρειαν Ἑρώ καὶ τὸ καθ' ἑκάστην νύκτα χάριν αὐτῆς διακολύβημα τοῦ στενοῦ. Τοῦτο διήλθε κολυμβῶν, καίπερ ὃν σήμερον εὐρύτερον ἢ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ὁ μέγας Ἀγγλος ποιητὴς Βύρων.

Ἀγᾶς. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τουρκικῇ ἐσήμαινε τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν, ἐν δὲ τῇ σημερινῇ γλώσσῃ οὕτω προσαγορεύουσιν οὐ μόνον οἱ νεώτεροι ἀδελφοὶ τὸν πρεσβύτερον, ἀλλὰ καὶ ὁ δούλος τὸν κύριον αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς τὸν Τούρκον δεσπότην. Ἐν γένει δ' εἶναι τιμητικὸς τίτλος τῶν ἐν ἀξιώματι ἀγραμμάτων Τούρκων, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ τίτλου ἐφένδη, ἀπονομομένου εἰς τοὺς γινώσκοντας τὴν γραφήν. Πρὸ τῆς καταστροφῆς τῶν Γιαντισάραν ὁ ἀνώτατος ἀγᾶς ἐν τῷ Ὀσμаниκῷ κράτει ἦν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὁ Γιαντισέρνι ἀγᾶσι. Κατὰ χειρόγραφον συνταγματικὸν περὶ τῶν ὀφφικίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως « ὁ Ἀγᾶς Γιαντισάραν (ὁ) ὁποῖος εἶναι εἰς μόνος, ἔναι ὁ μεγαλύτερος παρὰ ὅλους τὰς τάξεις, τοὺς πρώτους ἀγᾶδες». Νῦν ἐκ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ τουρκικοῦ κράτους τὸν τίτλον τοῦ ἀγᾶ φέρει μόνος ὁ ἀρχιευνοῦχος (Κισλάρ ἀγᾶσι), ὁ ἐπόπτης τῶν ὀδαισκῶν καὶ ἀρχηγὸς τῶν μαζῶν εὐνοχῶν, ἐξ ὧν ἐκλέγεται οὗτος ἐν τῷ χαρμῆμ τοῦ Σουλτάνου εἶνε ἰσότιμος πρὸς μέγαν βεζίρην.

ΤΟΥ ΚΟΥ Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐπὶ ἀνήλθεν ἐκ Γερμανίας, ἐξεδόθησαν τῶν Ἀπάντων οἱ Τόμοι ΙΕ' καὶ ΙΣΤ', Ἱστορία τῶν ἀρχαίων πολιτευμάτων. — Τόμ. ΙΖ, ἐπιγραφικὴ μετὰ 17 λιθογρ. πινάκων. — Τόμ. ΙΗ, ἀρχαία τοπογραφία Ἀθηναίων καὶ ἀρχαιολ. πραγματεῖαι, τιμώμενοι ἕκαστος Δραχ. 6.— Μετὰ ταχυδρομ. τελῶν 6.60

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἐστίας» Γεωργίου Κασδῶνη, παρ' ᾧ καὶ πάντες οἱ προηγούμενοι τόμοι τῶν Ἀπάντων Ραγκαβῆ ἐπὶ τῇ αὐτῇ τιμῇ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Παρασκευὴ 3 Φεβρουαρίου

Ἡ Βουλὴ ἐψήφισεν εἰς τρίτην συζήτησιν πολλὰ νομοσχέδια, ἐν οἷς καὶ τὸ περὶ λαχειοφόρου δανείου τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας καὶ τὸ περὶ ἀδείας τῆ Κυβερνήσεως πρὸς μετατροπὴν τῶν δανείων, ἐπελήφθη δὲ καὶ τῆς συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐτελεῦτησεν ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀθηναίων Προκόπιος, ἐκηδεύθη δὲ τὴν Τρίτην μετὰ τῆς προσηκούσης εἰς τὸ ἀζίωμα αὐτοῦ ἐπισημότητος. Ὁ θάνατος ἐγεννήθη ἐν χωρίῳ τινὶ τῶν Καλαθρότων τῷ 1812, ἐξεπαιδεύθη δ' ἐν Γερμανίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ τῷ 1852 διωρίσθη ἀρχιεπίσκοπος Μεσσηνίας, ὁπότεν μετεκλήθη τῷ 1874 εἰς τὸν μητροπολιτικὸν τῶν Ἀθηναίων θρόνον.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐστίας»

Ἐν Κεραλληνίᾳ οὐδέποτε ἠκούσθη προφερομένη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἡ λέξις Λιμοκοιτόρος. Ἐν Κεραλληνίᾳ ὁ λαὸς ἔλεγε, λέγει, καὶ θὰ λέγῃ ἴσως ἐπὶ πολὺ ἔτι, Λιμοκοιτοῦρος. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὁ ὁποῖος εἶμαι νῦν ὑπερπενηχοντοῦτος, τὴν λέξιν Λιμοκοιτοῦρος ἀκούω πάντοτε, ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, προφερομένη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐν Κεραλληνίᾳ, καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν μεταχειρίζομαι καὶ προφέρω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Οἱ Λιμοκοιτόροι λοιπὸν τῶν Ἀθηναίων εἶναι καὶ λέγονται ἐν Κεραλληνίᾳ Λιμοκοιτοῦθοι.— Ποία τώρα